

19 Μαρτίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΑΒΒΑ ΚΥΤΑΛΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες.

v.

ΑΝΝΑΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8502)

Προσωρινά διατάγματα — Προϋποθέσεις έκδοσης κατ' Άρθρο 32 του περι Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60) και Άρθρα 4 και 5 του περι Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6 — Απαιτούμενη μαρτυρία προς απόδειξη συνδρομής των προϋποθέσεων.

5

Μαρτυρία — Προσωρινά διατάγματα — Απόδειξη συνδρομής των προϋποθέσεων έκδοσης προσωρινού διατάγματος — Απαιτούμενη μαρτυρία.

10 *Διακριτική ενχέρεια του Δικαστηρίου — Προσωρινά διατάγματα — Αξιολόγηση της μαρτυρίας και άσκηση της διακριτικής ενχέρειας του Δικαστηρίου στην έκδοση προσωρινού διατάγματος.*

15 *Με αγωγή τους στο Επαρχιακό Δικαστήριο Πάφου οι εφεσείοντες - ενάγοντες διεκδίκησαν την κυριότητα κτήματος από τους εναγομένους - εφεσιβλήτους. Στο πλαίσιο της αγωγής, καταχώρισαν μονομερή αίτηση για ενδιάμεσο απαγορευτικό διάταγμα που να τους εμποδίζει να το μεταβιβάσουν ή αποξενωθούν.*

20 *Η αίτηση, στηρίχθηκε στα Άρθρα 4 και 5 του περι Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6 και στο Άρθρο 32 του περι Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60). Το ζητηθέν διάταγμα, δόθηκε.*

25 *Οι εφεσιβλήτοι 2 και 3 καταχώρισαν ένσταση αμφισβητώντας ανάμεσα σε άλλα ότι προέκρινε σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση ή καλό αγώγιμο δικαίωμα με πιθανότητα επιτυχίας, επισημαίνοντας ότι τίποτε δεν είχε εξειδικευτεί που να υποστήριζε την αίτηση. Το Δικαστήριο, ακύ-*

ρωσε το διάταγμα. Οι εφεσείοντες- ενάγοντες εφεσίβαλαν την απόφαση.

Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Η διακρίβωση πιθανότητας επιτυχίας, αποτελεί προϋπόθεση έκδοσης προσωρινού διατάγματος δυνάμει του Άρθρου 32 του Περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60) και γίνεται στη βάση της προσαχθείσας μαρτυρίας, η οποία πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα από τα οποία να καταδεικνύεται. 5 10
- (2) Η κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι δεν καταδείχθηκε πιθανότητα επιτυχίας ήταν ορθή αφού δεν δόθηκε μαρτυρία με την αναγκαία λεπτομέρεια που να δικαιολογεί διαφορετική κατάληξη. 15
- (3) Η αιτία αγωγής που αποτελεί προϋπόθεση έκδοσης προσωρινού διατάγματος κατ' Άρθρο 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6 πρέπει να είναι καλή με την έννοια ότι από απόψεως ποιότητας συγκεντρώνει πιθανότητα επιτυχίας, χαρακτηριστικά τα οποία δεν αποκαλύφθησαν με μαρτυρία και συνεπώς το προσωρινό διάταγμα δεν εδικαιολογείτο. 20
- (4) Η έκδοση προσωρινού διατάγματος κατ' Άρθρο 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6 είναι δυναμική, υπόκειται δηλαδή στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου κατά την άσκηση της οποίας δεν πρέπει να παραγνωρίζεται και η ποιότητα της αξίωσης που αξιολογείται στη βάση της προσκομισθείσας μαρτυρίας και επειδή δεν υπήρχε η αναγκαία ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρία ορθά κατέληξε ότι δεν εδικαιολογείτο η έκδοση του διατάγματος δυνάμει του Άρθρου 4. 25 30

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα υπέρ του εφεσίβλητου 2.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Papastratis v. Pierides (1979) 1 C.L.R. 231,

Lakatamitis v. Theodorou (1983) 1 C.L.R. 557,

40

Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Others (1982) 1 C.L.R. 557,

Constantinides v. Makriyiorghou (1978) 1 C.L.R. 585,

Re Lord Cable (deceased) Garatt and Others v. Waters and Others [1976] 3 All E.R. 417.

American Cyanamid v. Ethicon [1975] 1 All E.R. 504.

5

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Σ. Σταυρινίδης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε 30 Μαΐου 1991 (Αρ. Αγωγής 581/90) με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση των εναγόντων και ακυρώθηκε το εκδοθέν παρεμπιπτόν διάταγμα.

10

Ε. Νικολαΐδου για Π. Σιβιτανίδη, για τον Εφεσεύοντα.

15

Ε. Κορακίδης με Χ. Αρτέμη για Γ. Σαββίδη, για τους Εφεσίβλητους Αρ.2.

Ε. Κορακίδης με Ν. Κορακίδη, για τους Εφεσίβλητους Αρ.3

20

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

25

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Σε αγωγή που κινήθηκε με γενικά οπισθογραφημένο κλητήριο ένταλμα, οι εφεσεύοντες διεκδικούν την κυριότητα ακίνητης ιδιοκτησίας στην Πόλη Χρυσοχούς, αξιώνοντας ανάμεσα σε άλλα και διάταγμα για εγγραφή στο όνομά τους. Πρόκειται για το κτήμα με αρ. εγγραφής 10282, τεμάχιο 61 του Φ/Σ 26/50. Το κτήμα εμφανίζεται ως εγγεγραμμένο κατά 2/3 μερίδια επ' ονόματι του 2ου εφεσίβλητου κατόπιν αγοράς από την 1η εφεσίβλητη και κατά το 1/3 μερίδιο επ' ονόματι της 3ης εφεσίβλητης.

30

Με την καταχώριση της αγωγής καταχωρήθηκε και μονομερής αίτηση για έκδοση προσωρινού διατάγματος με το οποίο να εμποδίζονται οι εφεσίβλητοι "να πωλήσουν, διαθέσουν, τιλοποιήσουν ή καθ' οιονδήποτε τρόπο αποξενώσουν" το κτήμα. Στην αίτηση γινόταν επίκληση των Άρθρων 4 και 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6, όπως και του Άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960. Η αίτηση συνοδευόταν από ένορκη δήλωση του ενός εκ των εφεσειόντων, η οποία αποτελείτο από τέσσερις σύντομες παραγράφους. Στην πρώτη δηλωνόταν η ιδιότητα του ομνύσαντος· στη δεύτερη δηλωνόταν ότι υπήρχαν πληροφορίες προερχόμενες από το Δικαστήριο και το Κτηματολόγιο ότι οι εφεσίβλητοι ακού-

40

στηκαν να λένουν ότι επρόκειτο να αποξενώσουν το κτήμα και ότι αυτό θα καθιστούσε αδύνατη την ικανοποίηση απόφασης υπέρ των εφεσειόντων· στην τρίτη δηλωνόταν με γενικότητα ότι “υπάρχει σοβαρό θέμα προς εκδίκαση” και στην τελευταία δηλωνόταν πάλι με γενικότητα ότι, καθώς προέκυπε από συμβουλή που πήραν οι εφεσειόντες, έχουν καλή βάση αγωγής. 5

Εν καιρώ, κατόπιν συναίνεσης της 1ης εφεσίβλητης, το διάταγμα κατέστη οριστικό έναντι της. Οι άλλοι δύο εφεσίβλητοι ενέστησαν, αμφισβητώντας ανάμεσα σε άλλα ότι προέκυπτε σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση ή καλό αγώγιο δικαίωμα με πιθανότητα επιτυχίας και επισημαίνοντας ότι τίποτε δεν είχε εξειδικευθεί που να υποστήριζε την αίτηση. Διεξήχθη ακρόαση. Ο ομνύσας τη δήλωση η οποία συνόδευε την αίτηση, υπεβλήθη σε αντεξέταση σε σχέση μόνο με την πτυχή που αφορούσε τον ισχυρισμό περί πρόθεσης αποξένωσης του κτήματος ενώ ως προς τα λοιπά η εικόνα παρέμεινε αμετάβλητη. Ας σημειωθεί ωστόσο ότι στο διάστημα μεταξύ επικύλαξης της απόφασης και έκδοσής της, καταχωρήθηκε έκθεση απαιτήσης την οποία το δικαστήριο επίσης έλαβε υπόψη αλλά εσφαλμένα βέβαια. Αυτό όμως δεν επιδρά σε ό,τι εγείρεται για εξέταση. 10
15
20

Το δικαστήριο επισήμανε τις προϋποθέσεις για την έκδοση διαταγμάτων δυνάμει του Άρθρου 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου και του Άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960. Στάθηκε ιδιαίτερα στην αναγκαιότητα κατάδειξης “καλής αιτίας αγωγής” σε σχέση με το πρώτο και “πιθανότητας ότι ο ενάγων δικαιούται σε θεραπεία” σε σχέση με το δεύτερο. Ως προς Άρθρο 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου το δικαστήριο, αφού αναφέρθηκε στην υπόθεση *Papastratis v. Pierides* (1979) 1 C.L.R. 231, όπου σχολιάστηκε ο συσχετισμός της εν λόγω πρόνοιας με το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960, κατέληξε ότι ακόμα και στην περίπτωση που το αιτούμενο διάταγμα αφορά τη δέσμευση περιουσίας η οποία είναι το αντικείμενο της αγωγής, η έκδοσή του επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου, προϋποθέτοντας την ύπαρξη τουλάχιστο “νομικής βάσης” που να δικαιολογούσε τη διεκδίκηση της περιουσίας. 25
30
35

Το δικαστήριο εξέτασε λοιπόν την έκδοση του διατάγματος υπό το φως αυτής της νομικής θεώρησης των διατάξεων που επικαλούνταν οι εφεσειόντες. Διαπίστωσε την ανυπαρξία μαρτυρίας από την οποία να προέκυπτε ότι συνέτρεχαν οι αναφερθείσες αντίστοιχες προϋποθέσεις. Ως εκ τούτου ακύρωσε το διάταγμα. 40

Η έφεση στρέφεται εναντίον της κατάληξης αναφορικά με την έλ-

λειψη των αναγκαίων προϋποθέσεων αλλά, καθώς συνάγεται και εναντίον, εν πάση περιπτώσει, της πρωτόδικης άποψης ότι η εφαρμογή του Άρθρου 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου προϋποθέτει ο,τιδήποτε άλλο από ό,τι εκεί ρητώς ορίζεται. Ας σημειωθεί
 5 ότι στην εν λόγω διάταξη δεν εξειδικεύεται ως προϋπόθεση η ύπαρξη “νομικής βάσης” ή ο,τιδήποτε άλλο αναφορικά με άσκηση διακριτικής εξουσίας.

Δεν παρίσταται ανάγκη να προβούμε σε καθολική επισκόπηση
 10 της εμβέλειας των εν λόγω προνοιών και της όποιας μεταξύ τους διασύνδεσης. Περιοριζόμαστε σε ό,τι, καθώς αναφέραμε, θεωρήθηκε, σε σχέση με την κάθε μια, ως αντίστοιχη αίρεια έλλειψη. Σημειώνουμε συναφώς πως θα ήταν, κατά την άποψη μας, αρκετό αν οι εφεσείοντες μπορούσαν να επιτύχουν στη βάση μόνο μιας από τις
 15 τρεις πρόνοιες που επικαλέστηκαν. Οι παρατηρήσεις του Εφετείου στην υπόθεση *Papastratis v. Pierides* (1979) 1 C.L.R. 231, ότι ορισμένες από τις περιπτώσεις του Άρθρου 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου διαπλέκονται με το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960 έτσι ώστε να επιβάλλεται η σωρευτική ικανοποίηση τους, όπως και οι παρατηρήσεις στην υπόθεση *Lakatamitis v.*
 20 *Theodorou* (1983) 1 C.L.R. 557, περί της δυνατότητας ταυτόχρονης εξέτασης του Άρθρου 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου με το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960, δεν προορίζονταν να θέσουν γενική αρχή αλλά να επισημάνουν ανάγκες που προέκυπταν
 25 σε εκείνες τις συγκεκριμένες περιπτώσεις και άλλες παρόμοιες. Δεν αγγίζουν εν προκειμένω την παρούσα υπόθεση.

Με αυτή τη διευκρίνιση προχωρούμε να εξετάσουμε το κατά πόσο οι εφεσείοντες, με ό,τι είχαν παρουσιάσει, θα έπρεπε να επιτύχουν. Αρχίζουμε με το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960. Η διακρίβωση πιθανότητας επιτυχίας, που αποτελεί προϋπόθεση, γίνεται στη βάση της προσαχθείσας μαρτυρίας: βλ *Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Others* (1982) 1 C.L.R. 557. Διευκρινίζουμε
 30 ότι η μαρτυρία πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα από τα οποία να καταδεικνύεται η ύπαρξη πιθανότητας. Το Εφετείο στην υπόθεση *Constantinides v. Makriyiorghou* (1978) 1 C.L.R. 585, παρέθεσε επιδοκιμαστικά το εξής απόσπασμα από την απόφαση του δικαστή Slade J., στην *Re Lord Cable (deceased) Garatt and Others v. Waters and Others* [1976] 3 All E.R. 417 (σελ. 430) στην
 35 οποία εξηγείται ότι, ακόμα και μετά την απόφαση στην *American Cyanamid v. Ethicon* [1975] 1 All E.R. 504, η προοπτική επιτυχίας δεν μπορεί παρά να εξετάζεται στη βάση μαρτυρίας:-

“Nevertheless, in my judgment it is still necessary for any plaintiff

who is seeking interlocutory relief to adduce sufficiently precise factual evidence to satisfy the Court that he has a real prospect of succeeding in his claim for a permanent injunction at the trial. If the facts adduced by him in support of his motion do not by themselves suffice to satisfy the Court as to this, he cannot in my judgment expect it to assist him by inventing hypotheses of fact on which he might have a real prospect of success. For example, if he wishes the Court to grant him relief on the basis that another person has at all material times held certain assets as nominee for a third party, he must adduce sufficient factual evidence to show both the grounds on which such claim is made and that he has a real prospect of establishing that such assets are so held. Likewise, if he wishes the Court to grant him relief on the basis that certain trustees have in the past been acting in breach of trust, he must adduce factual evidence sufficient to show not only what acts or omissions are relied on but also that he has a real prospect of establishing that they constituted a breach of trust under the relevant system of law.”

Στην προκείμενη περίπτωση η γενικότητα του περιεχομένου της ένορκης δήλωσης των εφεσεσιόντων μοιάζει με ισχυρισμό που εκφράζει θέση και μάλιστα υπό τύπο κατάληξης. Ως εκ τούτου στερείται αξίας από άποψης αποδεικτικού υλικού εφόσον δεν εκτίθενται γεγονότα με την αναγκαία λεπτομέρεια που να παρέχει έρευσμα το οποίο να δικαιολογεί τη θέση. Η κατάληξη πρωτόδικα ότι δεν καταδείχθηκε πιθανότητα επιτυχίας ήταν απόλυτα ορθή. Το προσωρινό διάταγμα δεν εδικοιοιογείτο με βάση το Άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960.

Προχωρούμε τώρα σε θεώρηση του θέματος με βάση το Άρθρο 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου. Εγείρεται για εξέταση η έννοια της προϋπόθεσης για την ύπαρξη “καλής αιτίας αγωγής”. Δεν εντοπίσαμε οποιαδήποτε ερμηνεία στη νομολογία. Είναι πάντως σαφές από τον επιθετικό προσδιορισμό ότι η αιτία αγωγής πρέπει να διακρίνεται από την ποιότητά της. Το ότι διατυπώνεται αιτία αγωγής δεν είναι από μόνο του αρκετό. Η αιτία αγωγής πρέπει να είναι καλή με την έννοια ότι, από άποψης ποιότητας, συγκεντρώνει πιθανότητα επιτυχίας. Αυτή η ποιότητα, μόνο από μαρτυρία μπορεί να διαγνωσθεί. Πρόκειται λοιπόν για προϋπόθεση όμοια με την αντίστοιχη στην επιφύλαξη του Άρθρου 32(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960. Στην προκείμενη περίπτωση ελλείπει αυτή η προϋπόθεση. Συνεπώς το προσωρινό διάταγμα δεν εδικοιοιογείτο με βάση το Άρθρο 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου.

Απομένει για εξέταση η έκδοση του προσωρινού διατάγματος με

βάση το Άρθρο 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου. Προκύπτει από το λεκτικό ότι παρέχεται στο δικαστήριο εξουσία, η άσκηση της οποίας είναι δυναμική: “ The Court may - - - - make in the action an order - - - .” Το ότι πληρούνται οι τυπικές απαιτήσεις του Άρθρου δεν σημαίνει και ότι το δικαστήριο εκδίδει το διάταγμα αυτόματα. Η έκδοση υπόκειται στη διακριτική του εξουσία. Το πλαίσιο μέσα στο οποίο το δικαστήριο πρωτόδικα ενέταξε το θέμα ήταν ορθό. Εξειδίκευσε όμως ακολούθως ότι η άσκηση της διακριτικής εξουσίας προς έκδοση διατάγματος προϋποθέτει την ύπαρξη τουλάχιστο “νομικής βάσης” που να δικαιολογεί την διεκδίκηση της επίδικης περιουσίας. Αν με αυτή τη διατύπωση το δικαστήριο εννοούσε τα εξωτερικά γνωρίσματα της αιτίας αγωγής ως το υπόβαθρο διεκδίκησης, θεωρούμε ότι έθεσε το ζήτημα πιο χαμηλά από ό,τι επιβάλλεται. Κατά την άποψή μας, η άσκηση διακριτικής εξουσίας δε θα έπρεπε να παραγνωρίζει και την ποιότητα της αξίωσης. Η διάγνωση της οποίας, όπως και στην περίπτωση των άλλων διατάξεων με τις οποίες ασχοληθήκαμε ενωρίτερα, δε μπορεί να γίνει παρά μόνο στη βάση της προσκομισθείσας μαρτυρίας. Στην προκείμενη περίπτωση δεν υπήρχε ενώπιον του δικαστηρίου μαρτυρία πρόσφορη για τον σκοπό αυτό. Ως εκ τούτου, ούτε δυνάμει του Άρθρου 4 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου δεν edικαιολογείτο η έκδοση προσωρινού διατάγματος.

25 Η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

30 Ως προς τα έξοδα, επειδή σε σχέση με την 3η εφεισίβλητη ο συνήγορος της, μετά την επιφύλαξη της απόφασης, ειδοποίησε το Εφετείο ότι αυτή είχε, πριν από την ακρόαση της έφεσης, αποξενώσει το μερίδιό της στο κτήμα, προκύπτει ότι η συμμετοχή της στην ακρόαση της έφεσης ήταν επί ματαιώ. Ως εκ τούτου δεν θα επιδικάσουμε έξοδα υπέρ της.

35 Έξοδα επιδικάζονται υπέρ του εφεισίβλητου 2 και εναντίον των εφεισειόντων.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ του εφεισίβλητου αρ. 2.